

λειά ἀπάνω του, σὰν πατέρας τῆς ὁ καυμένος.

Ἡ Ἀγγέλικα, καὶ καλὰ νὰ γείνη νύφη σωστή τοῦ χωριοῦ. Μῆτε οἱ τρέμουσες ἔλειπαν, μῆτε τὰ χίλια ἄλλα στολίδια καὶ γλέντια, ποῦ κάνουν τοὺς χωριανοὺς νὰ λέν τὸ γάμο χαρά.

Ὅσο γιὰ τὸ γαμπό, αὐτὸς πιά συμμαζεμὸ δὲν εἶχε. Ὡς καὶ στὴ στεφάνωση ἀπάνω, ἔσκυψε κ' εἶπε τοῦ κῦρ Σπανοῦ :

— Εἶμαι βασιλιὰς, ἡ Ἀγγέλικα εἶνε κορόνα μου, καὶ τοῦ λόγου σου ὁ Βεζίρης μου.

Καὶ δὲν ἔλεγε ψέμματα. Σὰν ἀληθινὸς Βεζίρης τὴ βόλεψε τὴ δουλειὰ ὁ κῦρ Σπανός. Αὐτὸς ἦταν ποῦ πῆγε καὶ τῆς φύσηξε τὴ φωτιά τῆς Ἀγγέλικας ὕστερ' ἀπ' ἐκεῖνη τὴ βραδυὴν. Αὐτὸς ἔκαμε καὶ τὴν προσενιά τῆς κυρὰ Μυζήθραινας, καὶ σὲ δυὸ βδομάδες ἦταν ὅλα τελειωμένα, κ' ἡ κυρὰ Μυζήθραινα κατασταλαγμένη μετ' ὅλην τὴν γιοῦκα τῆς καὶ μετ' ὅλην τὴν νύφη τῆς, κ' ἀποφασισμένη νὰ ζήσῃ μαζί τους, νὰ κοιτάξῃ. ἔλεγε, τὰ ἡγγονάκια τῆς, σὰν πῆγαινε ἡ Ἀγγέλικα στὸ Σκολεϊό.

Κ' ἐτὶ νοικοκυρεύτηκε ἡ δασκάλισσα, νύφονταν καὶ μιλοῦσε καὶ φέρουνταν σὰν ὅλον τὸν κόσμον, γλύτωσαν καὶ τοῦ χωριοῦ οἱ κοπέλλες ἀπ' τὴν τρέλλα νὰ θέλουν καὶ καλὰ νὰ φαίνονται Φράγκισσες.

ΤΑΣΟΣ ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΟΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

Ἰ π ο

ΑΝΔΡΕΟΥ ΔΩΡΗ

Συνέχεια, ἴδε σελ. 351

Κεφάλαιον Κ'.

Αἱ ἀνασκαφαὶ τοῦ καθηγητοῦ

Ὁ ἥλιος διέχεε τὰς φλογεράς ἀκτῖνάς του ἐπὶ τῆς πεδιάδος τοῦ Χαμαδάν, ἕνεκα δὲ τῆς θερμῆς ἐστάλαζεν ὁ ἰδρῶς ἀπὸ τὸ μέτωπον τῶν ἐργατῶν καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν κατὰκοποι διέκοπτον τὴν ἐργασίαν καὶ ἀνεπαύοντο μετ' ὅλας τὰς κραυγὰς καὶ τὰς παρατηρήσεις τῶν ἐπιστατῶν.

Εἰργάζοντο λοιπόν :

Ναί, εἰργάζοντο· καὶ ὁ κρότος τῆς σκαπάνης καὶ τῆς ἀξίνης ἀνορουσσοῦσων βαθεῖαν αὐλακα εἰς τὴν ἐσκληρωμένην γῆν ἀντήχει ὅπως κατὰ τὰς καλλιτέρας ἡμέρας τῆς ὑπὸ τὸν Κερδικὸν ἀποστολῆς. Ἄλλ' ἀντὶ τοῦ εὐλυγίστου ἀναστήματος τοῦ Μαυρικίου καὶ τῆς ἀδελφῆς του ἐφαίνετο τώρα συρόμενον τῆδε κακεῖσε βαρέως τὸ ἐλεφάντινον σῶμα τοῦ προσέσορος Χάσελφρατζ διαβρόχου ἐκ τοῦ ἰδρωτός, ἀπομάσσοντος τὸ φαλακρὸν μέτωπόν του, ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς ἀνδρας σχινοτενεῖς ἀγορεύσεις εἰς ἀκατανόητον γλώσσαν τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐφευρέσεως, μίγμα γερμανικῆς καὶ περσικῆς γλώσσης, αἵτινες δὲν ἐφαίνοντο ἐμποιοῦσαι μεγάλην ἐντύπωσιν ἐπ' αὐτῶν. Οἱ ἐργάται

ἦσαν οἱ ἴδιοι, οἵτινες εἶχον λιποτακτῆσαι ἐκ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Μαυρικίου μετὰ τὴν ἔκλειψιν, μὴ θέλοντες πλέον κατὰ τὸ λέγειν νὰ ὑπηρετήσωσι τοὺς ξένους. Μετὰ τὴν συνειθισμένην τῶν ἀπάθειαν καὶ τὴν πατροπαράδοτον ὀκνηρίαν καὶ ἀπροθυμίαν ἔσκαπτον νῦν διὰ λογαριασμὸν τοῦ καθηγητοῦ, χωρὶς νὰ ἀνησυχῆσωσι ποσῶς ἂν ἀντέφασκον τώρα πρὸς ἑαυτούς, ἀμεριμνοῦντες νὰ μάθωσι διατί ἐκεῖνον τὸ ὅποιον χθὲς ἐφαίνετο παράνομον ἦτο σήμερον ἀξίεπαινον.

Ἄλλ' ὁ προσέσορος ἐγίνωσκε τοῦτο καλῶς, ἐγκαταλείψας δὲ προσωρινῶς πᾶν σχέδιον περὶ θεραπείας τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Βασιλεως τῶν Βασιλέων εἶχεν ἀφοσιωθῆ ὀλοφύχως εἰς τὴν κατὰκτησιν τῆς εὐνοίας τοῦ Ἀβδούλ-Ἀζίμ. Τὰ πρῶτα ἀποτελέσματα τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης ἦσαν κατ' ἀρχὰς μὲν ἡ ἀπαγόρευσις τῶν ἐργασιῶν τῆς ὑπὸ τὸν Κερδικὸν ἀποστολῆς, εἶτα δὲ ἡ μεταβίβασις ἀξιολόγου ποσότητος χρυσῶν τ ὁ μ α ν ἐκ τῶν χρηματοκιβωτίων τοῦ διοικητοῦ εἰς τὰς ὀδοιπορικὰς ἀποσκευὰς τοῦ σοφοῦ ὀφθαλμολόγου, εἰς ἀνταμοιβὴν χορηγηθειῶν καὶ μελλουσῶν ἐκδουλεύσεων καὶ ὡς τίμημα φαρμάκου τινὸς διὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς παρ' αὐτοῦ ἐφευρεθέντος, τὸ ὅποιον ἐμελλε ν' ἀποδώσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς αὐτοῦ Ἰψηλότητος τὴν ὀξυδέρκειαν καὶ τὴν δύναμιν τῆς νεότητος, τέλος, καὶ τοῦτο ἦτο τὸ σπουδαιότατον ἀποτέλεσμα, τῆ προτροπῆ τοῦ Χ ἐ ρ Χάσελφρατζ ὁ διοικητῆς διὰ φερμανίου κατὰ πάντα ἐγκύρου παρεχώρησεν αὐτῷ τὸ ἀποκλειστικὸν προνόμιον ν' ἀνασκάψῃ τοὺς εἰς τὴν πεδιάδα τύμβους ὑπὸ τὸν ῥητὸν ὅρον ὅτι πᾶν ὅ,τι ἤθελεν ἀνκαλυφθῆ θὰ παρεχωρεῖτο ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὸν διοικητὴν, ἀντὶ ἐννοεῖται, στρογγύλου ποσοῦ χρυσῶν νομισμάτων. Πρὸς τούτοις ὁ Χ ἐ ρ Χάσελφρατζ εἶχε συνάψῃ μετὰ τοῦ ἑαυτοῦ καὶ ἄλλην συμφωνίαν, ἀλλὰ μυστικὴν, δι' ἧς ἐπεφυλάσσετο νὰ παραχωρήσῃ εἰς τὸν διοικητὴν ὅ,τι αὐτὸς ἤθελε κρίνει ἐκ τῶν εὐρημάτων, νὰ ἀποκομίσῃ δὲ ἀθροῦσως ὅ,τι ἤθελε τοῦ φανῆ πολυτιμότερον.

Ἦρχισαν αἱ ἐργασίαι τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας μετὰ τὴν ἐγκατάλειψιν τῶν ἀνασκαφῶν τοῦ Κερδικῆ ἀκολουθοῦσα δὲ διεύθυνσιν παράλληλον τῶν διακοπαισῶν ἐργασιῶν ἡ νέα ὑπὸ τὸν Χάσελφρατζ ἀποστολῆ ἀνέσκαπτε καὶ ἡρεῦνα πιρετωδῶς. Τὴν ζῆλον τῶν ἐργατῶν ὑπεκίνει διαρκῶς ὁ καθηγητῆς αὐτοπροσώπως, βοηθούμενος ὑπὸ ἐπιστατῶν ἐμπίσθων τῆς κυβερνήσεως, οἵτινες δὲν ἐδίσταζον νὰ συνοδεύσωσι τὰς διαταγὰς τῶν καὶ μετ' ἀσπιγώσεως ἐπὶ τῆς ῥάχους τῶν ὀκνηρῶν. Τιοιουτοτρόπως παρακινούμενοι οἱ ἐργάται εἰργάζοντο δραστηρίως· αἱ τάφροι ὠρύσσοντο, ἐμικύνοντο βαθύτεραι καὶ μεγαλείτεραι καθ' ἐκάστην.

Ἐν τούτοις οὐδὲν ἀκόμη εἶχον ἀνακαλύψει καὶ παρὰ τὴν προστασίαν τοῦ Ἀβδούλ-Ἀζίμ ὁ προ-

φέσσωρ δὲν ἐτόλμα νὰ σφετερισθῆ τὰς τάφρους τὰς ὄρυχθείσας ὑπὸ τοῦ Κερδίκ καθ' ὑπόδειξιν τοῦ Γουέδρου. Περιεφέρετο μὲν περίξ τοῦ στρατοπέδου ῥιπτῶν ἀπληστον βλέμμα ἐντὸς τῶν χαινοντῶν λακκῶν, μέσῳ τῶν ὁποίων διεφαίνοντο τμήματα τείχους ἐν μερῶ ἀποκαλυφθέντα, ἀλλ' ὁ φόβος μήπως εὐρέθῃ ἀντιμέτωπος ἀπέναντι τοῦ Μαυρικίου τὸν συνείχεν ἀκόμη· χάρις δὲ εἰς τὰς προφυλάξεις, ἃς ἐλάμβανεν ὅπως ἀποφύγῃ τὴν σύγκρουσιν, δὲν εὐρέθησαν ἀπέναντι ἀλλήλων ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς παροδικῆς αὐτῶν συναντήσεως ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ διοικητοῦ.

Ἄλλως τε πρὸ πολλῶν ἤδη ἡμερῶν ἀλλόκοτοι φῆμαι διεδίδοντο εἰς τὴν χώραν. Ἐγίνετο λόγος περὶ αἰφνιδίου ἐξαφανίσεως ὅλων τῶν Φράγκων, οἱ δὲ ἰθαγενεῖς ἦσαν πεπεισμένοι ὅτι ὁ Σαϊτάν (ὁ διάβολος) αὐτοπροσώπως ἤλθε καὶ τοὺς παρέλαβεν. Οἱ δεισιδαιμονέστεροι ἤρχισαν μάλιστα νὰ διαβεβαίουν ὅτι εἶδον σημεῖα καὶ οἰωνοὺς, φῶτα εἰς τὸν οὐρανόν, ἀντικατοπτρισμοὺς ἀνδρῶν αἰωρουμένων εἰς τὰ νέφη, κρότους μυστηριώδεις ἐν ὧρα βαθείας νυκτός, παρὰ τὸ ὅρος δὲ τὰ πύρινα τελεῶνα περιειδινούτο ἐπιβουλῆς, ὅπως ἐπισύρωσι τοὺς θνητοὺς εἰς τινὰ ἄβυσσον!..

Τὸ βέβαιον ἦτο ὅτι ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν — δὲν ἠδύνατο κανεὶς νὰ ὀρίσῃ ἀπὸ ποίας ἡμέρας — οὐδεὶς εἶχεν ἴδει τὸν Μαυρίκιον, τὴν Αἰκατερίνην ἢ τὸν Γαργαρίδην. Αἱ καλύβαι τῶν ἔμμενον κεκλεισμέναι καὶ σιωπηλαί. Οἱ ἵπποι μὲ τοὺς πόδας δεσμευμένους ἔδαινον ἡσύχως παρὰ τὸ στρατόπεδον. Οἱ πλανόδιοι πωληταὶ δὲν εὕρισκον πλέον ἀγοραστὰς εἰς τὰ καταλύματα τῆς γαλλικῆς ἀποστολῆς. Φήμη ἤρχισε νὰ διχιδίδεται ὅτι οἱ Φράγκοι εἶχον ἀπέλθει εἰς Τεχεράνην σκοπεύοντες ν' ἀποταθῶσιν ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν Βασιλέα τῶν Βασιλέων.

Αἱ φῆμαι αὗται ὑπεξέκακον ἔτι μᾶλλον τὸν ζῆλον τοῦ προφέσσορος, ὅστις ἐξηκολούθει τὰς ἐρεῦνας τοῦ μετὰ φλογεράς δραστηριότητος. Ἄφ' ὅτου ἐφάνη ἐπιβεβαιουμένη ἡ φήμη περὶ τῆς ἐξαφανίσεως τῶν μελῶν τῆς γαλλικῆς ἀποστολῆς, ἐξηκολούθησε νὰ σύρῃ τὴν γραμμὴν τῶν τάφρων τοῦ πλαγίως, ὥστε νὰ συμπέσωσι μὲ τὰς ἐργασίας τοῦ Κερδίκ. Πρωτῶν τινῶν ἢ σκαπάνη τῶν ἐργατῶν προσέκρουσεν αἶφνης κατὰ κτιστοῦ τινος κυρτοῦ οἰκοδομήματος, ἐκτισμένου δι' ὀγκωδῶν πελεκητῶν λίθων στερεῶν συνηρμοσμένων διὰ ἀμμοκονίας.

Ὁ προφέσσωρ συνεκινήθη σφόδρα.

Κατὰ διαταγὴν αὐτοῦ ἐπιχειροῦσι πανταχόθεν ν' ἀνασκάψωσι τὸ οἰκοδόμημα αὐτὸ καὶ ἀποκαλύπτουσι μέγα μέρος· οἱ ἐργάται βλέπουσιν ἀνακλύπτον μέρος τοῦ θόλου, οὗ ἡ περιφέρεια ἐφαίνετο οὕσα τριάκοντα περὶ τοῦ μέτρου. Συγκεντροῦται πᾶσα ἡ ἐργασία εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον καὶ ἀνακαλύπτεται τροῦλλος εὐρύχωρος, ὅστις

θεώμενος ἐκ τῶν ἔνωθεν ἔχει σχῆμα ἀκροῖβες τετραστίου κώδωνος ἀποθετιμένου εἰς τὸ βάθος τῆς τάφρου.

Τί καλύπτει ὁ τροῦλλος οὗτος; Ποῖον ἀπόκρυφον τῶν ἐξαφανισθειῶν γενεῶν πρόκειται ν' ἀνακλύψωσιν;

Ὁ καθηγητὴς κατέχεται ὑπὸ ἀπεριγράπτου νευρικῆς ταραχῆς. Τρέχει πανταχοῦ· ἡ εὐρεῖα ῥαδεδεγκότα του κυματίζει ἐπὶ τοῦ σώματός του. Ὁ ἰδρὸς καταπίπτει στάγδην ἀπὸ τοῦ φλακροῦ μετώπου του καὶ αἱ διόπτραι του ἀκτινοβολοῦσιν ὡς φᾶρος.

Ἀναλογίζεται τὸ ὑπόμνημα, τὸ ὁποῖον θ' ἀπευθύνῃ πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν τοῦ Λυτζενβόουτζεν· βλέπει ἑαυτὸν δαφνοστεφῆ· προσθέτει νοερῶς εἰς τὸν ἤδη ἀρκετὰ μακρὸν κατάλογον τῶν τίτλων του καὶ τὸν τοῦ «Κλέους καὶ Αἰγλῆς τῆς Ἀρχαιολογίας.» Ἐμφανίζεται ἤδη αὐτῷ τὸ μουσεῖον τῆς γενεθλίου του πόλεως δι' ἀνεκτιμῆτων ἀντικειμένων. Λησμονεῖ ἐκουσίως ὅτι ὑπεσχέθη νὰ παραδώσῃ τὰ πάντα εἰς τὸν διοικητὴν καὶ βλέπει ἐκτεινομένας εἰς τὰς στοὰς τοῦ μουσείου τὰς ἀτελευτήτους σειρᾶς τῶν σκευοθηκῶν πλήρων πολυτίμων θραυσμάτων. Ἡ Αὐτοῦ Γαληνοτάτη Ὑψηλότης ὁ Ἐκκλησιολόγος ἀποδέχεται τὸν τίτλον τοῦ διευθυντοῦ τῶν Ἐπιστημονικῶν Μουσείων. Ἴδου αὐτὸς ἐγκαθιστάμενος εἰς τὴν θέσιν του· μετὰ ἔτη πολλὰ θ' ἀποθάνῃ ἐκεῖ πλούσιος καὶ πανένδοξος. Καὶ τὰ ὄνειρα τοῦ καθηγητοῦ ἐξακολουθοῦν εἰσέτι ἀνεπισσόμενα: χειροτονηθεὶς εὐγενῆς ὑπὸ τοῦ βασιλικοῦ αὐτοῦ κυρίου νυμφεύεται νεαρὰν βαρωνίδα ἐξόχου καλλονῆς, ἐκ τοῦ συνοικεσίου δὲ τούτου γεννῶνται πολλὰ μικρὰ βαρωνίδια, κληρονομοῦντα ἐξ ἴσου καὶ τὴν μητρικὴν καλλονὴν καὶ τὴν πατρικὴν μάθησιν.

Ἐν τοσούτῳ παρακινεῖ νὰ σκάπτωσι, νὰ ἐκθάπτωσι, ν' ἀπαλλάξωσι πᾶσαν τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ τροῦλλου ἐκείνου. Ἄν, ὡς δύναται νὰ ὑποθέσῃ τις, καλύπτῃ θάλαμόν τινα ἢ σπήλαιον ὑπόγειον, πιθανὸν νὰ φωτίζεται διὰ φεγγίτου τινός, ὁπότεν θὰ εἶνε εὐκόλον νὰ ῥίψῃ τις τὸ βλέμμα εἰς τὸ ἐσωτερικόν του πρὶν κατέλθῃ. Καὶ ὁ καθηγητὴς καταπονεῖ τοὺς ἐργάτας· οἱ ἐπιστάται τῇ διαταγῇ αὐτοῦ διπλασιάζουσι τὴν δραστηριότητα καὶ οἱ ῥαβδισμοὶ καταπίπτουσι ὡς χάλια. Σκάπτουσιν, ἐρευνῶσιν, ἀφαιροῦσι τὸ χῶμα πυρετωδῶς. Ἡ ἐσπέρα ἐπῆλθε πρὶν ἀποκαλύψωσιν ἐντελῶς τὸν τροῦλλον· φαίνεται ὅμως οὐτος μεγαλοπρεπῶς κυρτούμενος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους, χωρὶς ὅμως εἰς τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ νὰ διακρίνηται ἕχνος τι ἀνοίγματος ἢ παρθύρου. Οἱ λίθοι εἶνε στεγανῶς συνηρμοσμένοι. Ὅμοιοι μὲ κύπελλον τεράστιον λαξευθὲν ἐντὸς ὄγκου ἐκ γρανίτου σκεπάζει τὸ ἔδαφος χωρὶς οὐ-

δὲν ἔχνος νὰ δηλοῖ τί κρύπτει ὑποκάτωθέν του.

Τὴν νύκτα οἱ ἐργάται κατάκοποι ἐπιστρέφουσιν εἰς τὴν κατοικίαν των διὰ ν' ἀναπαυθῶσιν. Ὁ καθηγητὴς ἔξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς κατακλίνεται ἐπὶ τῆς θέσεως ἐκείνης.

Τὴν ἐπαύριον ἀπὸ τοῦ ὄρθρου πρῶτος αὐτὸς ἐγείρεται, μετ' ὀλίγον δὲ οἱ ἐργάται τῇ διαταγῇ του ἀναλαμβάνουσι τὰ ἐργαλεῖά των. Τέλος ὀλόκληρος ὁ τροῦλλος ἀποκαλύπτεται. Οὐδὲν φαίνεται ἀνοιγμὰ τῇ ὁδηγίᾳ τοῦ προφέσσουτος ἐρευνηῶσι τὸ ἔδαφος πέριξ τοῦ κτιρίου, ἀλλὰ παντοῦ ἡ σκαπάνη στομοῦται καὶ συντρίβεται προσκρούουσα ἐπὶ γρανίτου ἐκτάκτου σκληρότητος. Νομίζει τις ὅτι ὁ βράχος διανοίχθη ὅπως φυτρώσῃ ἐξ αὐτοῦ ὁ θολωτὸς ἐκεῖνος πύργος ὡς τεράστιον ἄνθος· ἀδύνατον δὲ φαίνεται οἰονόηποτε ἀνθρώπινον ἐργαλεῖον νὰ δυνήθῃ ν' ἀνασκάψῃ τὴν ἐπιφάνειαν ἐκείνην, ἥτις ἔχει ἀδαμαντίνην στερεότητα.

Οἱ ἐργάται αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην ἀναπαύσεως· ἄλλως τε ἀπέναντι τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου μνημείου καταλαμβάνονται βαθμηδὸν ὑπὸ ἀορίστου φόβου. Ἀφοῦ εἶνε στεγανῶς κεκλεισμένον, δὲν ἔθα εἶνε ἀρά γε ἱεροσυλία ἵνα τὸν ἀνοίξωσι; Μὴ τυχὸν ἐμπερικλείει ἀντικείμενον τι τρομερὸν, τέρας τι φοικτόν, τὸ ὅποιον θά ἐτιμώρῃ τὸ θράσος ἐκείνων, οὔτινες ἔθα ἤρχοντο νὰ τὸ παραξώσιν; Ἡ δεισιδαιμονία κυριεύει τὴν ψυχὴν των. Ἴσως δὲ καὶ ὁ καθηγητὴς μὲλλει ὡσαύτως νὰ ἐγκαταλειφθῇ ὑπὸ τῶν ἐργατῶν του.

Ἄλλ' αἴφνης ἀκούεται εἰς τὴν πεδιάδα ἀντηχῶν ὁ καλπασμὸς πολλῶν ἵππων. Ἀνέρχονται εἰς τὰ χεῖλη τῆς τάφρου καὶ παρατηροῦσι τί συμβαίνει. Ἐν τῷ μέσῳ συνέφου κόνεως διακρίνονται τὰ ζωηρὰ χρώματα τῆς γαλλικῆς σχολῆς. Εἶνε ὁ ὑπολοχαγὸς Γκυγιὼν συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Ἀρδὸ καὶ παρακλουθούμενος ὑπὸ πολυαριθμοῦ στρατιωτικῆς συνοδίας. Διευθύνονται ταχέως πρὸς τὰ οἰκήματα τῆς γαλλικῆς ἀποστολῆς. Μακρόθεν ὁ Χερ Χάσελφρατζ τοὺς βλέπει ἀφιππεύοντας καὶ κρούοντας τὴν θύραν τῶν καλυβῶν, σείοντας αὐτὴν κατόπιν καὶ τέλος ἐξ ἀνυπομονησίας εἰσερχομένους ἄνευ ἄλλων διατυπώσεων. Ὁ καθηγητὴς κρίνει κατάλληλον τὴν στιγμὴν ὅπως παρέμβῃ· ἄλλως τε ἐλπίζει ὅτι θὰ παραγάγῃ ἀγαθὴν ἐντύπωσιν δεικνύων ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῆς γαλλικῆς ἀποστολῆς. Ἀνέρχεται ἐπιπόνως ἀπὸ τῆς τάφρου καὶ με βήμα βαρὺ διευθύνεται πρὸς τὴν κεντρικὴν καλύβην, ἐπὶ τῆς ὁποίας κυματίζει ἡ τρίχρους σημαία. Πρὶν φθάσῃ, ὁ ὑπολοχαγὸς καὶ ὁ ἱατρὸς ἤδη ἐξέρχονται. Ἀμφότεροι εἶνε ὄχρωοι καὶ φαίνονται ἀνήσυχτοι.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες χαιρετίζουσι ἀλλήλους. Ὁ προφέσσουρ σταματᾷ τοὺς Γάλλους καὶ μετ' ἐπιτυχῶς προσπεποιημένου ἐνδιαφέροντος ἐρωτᾷ περὶ τῶν ἀδελφῶν Κερδίκ.

Εἶνε ἀληθῶς εἰς Ταχεράνην; Διαδίδεται ὅτι ἐκεῖ ὑπῆγαν. Ἐν τούτοις οἱ ἵπποι των ἔμειναν εἰς τὰ καταλύματα... Δύνανται νὰ τοῦ δώσωσι πληροφορίας τί ἀπέγειναν οἱ νεαροὶ τοῦ φίλου;... Ἐκπλήττεται καὶ λυπεῖται μάλιστα, διότι ἀνεχώρησαν ταιουτοτρόπως χωρὶς κανένα νὰ εἰδοποιήσωσιν. Ἡ διαγωγή των αὐτῇ ἐλέγχει ἐλαφρότητα ἀξιοκατάκριτον, τὴν ὁποίαν ἡ τευτονικὴ ψυχὴ τοῦ καθηγητοῦ σφόδρα ἀποδοκιμάζει...

— Τί ἐννοεῖτε, κύριε; ἠρώτησε μετὰ σπουδῆς ὁ Λουδοβίκος Γκυγιὼν. Οἱ φίλοι μας δὲν εὐρίσκονται πλέον ἐδῶ;

— Φεῦ! ἀγαπητὲ κύριε! κανεὶς δὲν εἰξεύρει τί ἀπέγειναν. Κυκλοφοροῦσι φῆμαι παράδοξοι καὶ δυσάρεστοι μάλιστα περὶ αὐτῶν. Ἀλλὰ πρέπει κανεὶς νὰ εἶνε ἐπιεικὴς πρὸς τοὺς ἀμαθεῖς· αὐτοὺς ἀνθρώπους ἐὰν ἔχουσιν ἰδέας σφαλεράς!... Βεβαίως ὁ κύριος καὶ ἡ δεσποινὴς Κερδίκ λυπηθέντες διὰ τὴν ἀποτυχίαν των, ἀνεχώρησαν ἀθορύβως διὰ νὰ μὴ παρατηρηθῶσι· καὶ ἐπειδὴ κανεὶς δὲν παρευρέθη εἰς τὴν ἀναχώρησίν των, οἱ ἐργάται μας φαντάζονται ὅτι τοὺς ἤρπασεν ὁ διάβολος!... Νὰ τοὺς ἀρπάσῃ ὁ διάβολος!... μὰ ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;...

Καὶ ὁ προφέσσουρ ἀνύψου τοὺς ὤμους μετ' οἴκτου.

— Ἀνεχώρησαν!... ἐπανάλαβεν ὁ ἱατρὸς καὶ ὁ ὑπολοχαγός. Πότε;... Πῶς;... Διὰ ποῦ;...

— Αὐτὸ ἀκριβῶς ἀγνοοῦμεν. Ἀλλὰ πρὸ δέκα ἡδὴ ἡμερῶν κανεὶς δὲν τοὺς εἶδεν. Αἱ κατοικίαι των εἶνε ἔρημοι, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Ἕλλην ὑπηρέτης των ἔγεινεν ἄφαντος.

— Ἄλλ' ἔγεινε τοὐλάχιστον καμμία ἔρευνα;... Ἐπεσκέφθησαν τὰ καταλύματά των;... ἠρευνήθη ἐκάστη καλύβη λεπτομερῶς; Ἐπεβεβαιώθησαν ὅτι δὲν εὐρίσκονται εἰς Χαμαδάν;... οὔτε εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ μάγου; Τί διάβολο!... τρεῖς ἄνθρωποι δὲν γίνονται ἄφαντοι ὡς νὰ ἦτο ταχυδακτυλογραφία!... ἀνέκραξεν ὁ ἱατρὸς Ἀρδὸ μετὰ ζέσεως.

— Ἄ, κύριε! ἀπήτησεν ὁ Γερμανὸς σείων τὴν βαρεῖαν κεφαλὴν του ὑπόπτως, καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα κατὰ μυστήριον ὑπάρχει εἰς τὸ μέσον. Ὁρεῖλω ὅμως νὰ ὁμολογήσω ὅτι αὐτοὶ οἱ νέοι ἐφέροντο μετ' ἀξιοκατάκριτον ἐπιφύλαξιν, μετὰ τινὰ ὅπως ἀποφεύγωσι τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους καὶ τούτου ἕνεκα ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἠδύναντο νὰ ἐνδιαφερθῶσιν ὑπὲρ αὐτῶν, ἢ μάλλον νὰ τοὺς συμβουλεύσωσι, διότι ἦσαν ἄπειροι ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας των, ἔμεινον ἀποχωρισμένοι ἐξ αὐτῶν. Καὶ ποῖος εἰξεύρει;... ποῖος εἰξεύρει εἰς ποῖον δυστύχημα τοὺς ὠδήγησεν ἢ προσβληθεῖσα αὐτῶν ὑπερηφάνεια, ὁ πῶθος τοῦ νὰ ὑποδείξωσιν ὅτι ἐγνώριζον περισσότερα ἀπὸ τοὺς γεροντοτέρους των, ὅτι ἦσαν ἱκανοὶ ν' ἀνακαλύψωσι καὶ αὐτοὶ πράγματα περίεργα;...

Ἐπεται συνέχεια